

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vykoupení je zde,
aleluja ...

Bůh je láska
jdu s důvěrou

Divný způsob
vykoupení

František
Lizna

Lenost
je špatný
kámoš

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Štěpán Juránek,
Kája Krejčí, Jan Novotný,
Kateřina Onderková, Jiří
Sluka, Klára Smékalovi,
Ludmila Učňová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

70ks výtisků

obsah

- 1 Vykoupení je zde, aleluja ...
- 2 Můžeme? pomůžeme!
Stálá nabídka farní výpomoci
Po nekonečné noci vzejde jitřenka...
- 3 Blahopřejeme
Lekce vděčnosti - lekce každodennosti
Co nás čeká
- 4 Duchovní cvičení na Velehradě 2020
Detektiv v kostele
- 5 Divný způsob vykoupení
- 6 Bůh je láska, jdu s důvěrou
- 7 SPORT
Pohádka - Lenost je špatný kámoš
- 8 12 tipů jak více prožívat své vykoupení
- 9 Svědectví života - František Lízna

Slovo redaktorů

Milí farníci,

předkládáme Vám další číslo farního časopisu, jehož tématem je vykoupení. Přejeme Vám krásné prožití velikonoční doby. Ze srdce Vám všem přejeme, ať Boží láska, kterou zvláště o Velikonocích můžeme poznat skrze Ježíšovu obět a zmrtvýchvstání, prozáří Vaše dny, abyste i v této nelehké době zažívali opravdovou radost z vykoupení.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce

zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat o slavnosti Seslání Ducha svatého a jehož tématem budou „dary“. Uzávěrka bude **30. dubna 2021**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo - Vykoupení je zde, aleluja...

Milí farníci,

naše víra a naše důvěra jsou naplno zkoušeny a tříbeny. Nejistota a úzkost často klepou na dveře našich srdcí. Kdy už to všechno s koronavirem skončí? Jaké to bude mít následky? Kdo z blízkých nám ještě zemře? Při zprísňení lockdownu mnozí začínají panikařit a vykupovat potraviny, i když nedostatek potravin je asi to poslední, před čím by bylo logické mít obavy. Co člověk ale neudělá, aby zmírnil své úzkosti. Možná se mu takovým nákupem na chvíli uleví, ale úzkost se vrátí rychle zpět. Ano, vykupování obchodů nám nepomůže, spíše způsobí ještě větší zmatky. Jak už toužíme po jiném vykoupení – vykoupení z pandemie koronaviru a stále dalších a dalších jeho mutací. Strach před nejistou budoucností, před smrtí blízkých je samozřejmě přirozený. Právě vztahy v našich rodinách je jedna z nejdůležitějších věcí. Někam patřit, někomu patřit, být přijímán se vším všudy... milován. Pokud tuto lásku člověk zažívá, je najednou o tolik méně úzkosti z budoucna, ztráty zaměstnání či jiných těžkostí. „Nějak to zvládneme.“ Tam, kde se lidé mají rádi, vždy se nějak navzájem podpoří. Naopak tam, kde vztahy vážnou, bojujeme stále o přijetí, hned jsou obavy např. ze ztráty zaměstnání spojeny s pocitem selhání, strachu z kritiky a odmítnutí. Tam, kde vztahy nejsou v pořádku, toužíme, aby se to ještě nějak zlepšilo, a nejsme připraveni ani na smrt, dokud to nebude jiné. Jistě, tam, kde jsou krásné vztahy, máme také veliký strach o blízké, ale jsem přesvědčen, že je to hodně jiný strach. Teď bojujeme o záchranu životů mnohých a zároveň se setkáváme s případy, kdy si lidé sami chtějí život vzít. Ano, mnozí prarodiče říkají dětem a vnoučatům – raději nás navštěvujte a riskujte život, než zažívat samotu a opuštěnost. Ano, nejhorší je smrt vztahů – ne ta fyzická.

O Velikonocích slavíme vykoupení člověka. Obyčejně se toto slovo užívalo u otroků, kteří neměli žádnou svobodu, byli majetkem vlastníka. Jak obrovské vysvobození bylo, když otroka někdo vykoupil – tedy dal mu svobodu. Ježíš nás vykoupil od věčné smrti – daroval nám život. On si nás nekoupil, abychom byli jeho otroci – on nás vykoupil – dal nám svobodu. Nejen že jeho vzkříšení je příslibem vzkříšení i našeho těla, ale hlavně nás vykoupil z „dlužního úpisu“ našich vin, selhání, slabosti. Ano, kvůli pocitům viny se často izolujeme od druhých, „necítíme se hodni“, přestáváme věřit, že by nás druhý mohl mít rád, někdy se snažíme výčitky odčinit přemrštěnou vstřícností druhým, chceme se „vykoupit“ z této izolace, ale často nás pak druzí jen více využívají. A pokud nás i více berou, často si zase říkáme, že je to jen proto, co pro ně děláme. Ježíš ale opravdu „maže dlužní úpis“, přijímá nás se vším všudy, je nám nablízku a této blízkosti se nevzdá, ani kdyby mu hrozila smrt – raději za nás dá svůj

život... Touží nám navrátit naši důstojnost, ke které jsme byli stvořeni. Stačí tuto nabídku vykoupení přijmout – zdarma. Přijmout odpouštění, přijmout lásku, přestat si vyčítat, zažít toto osvobození, toto vykoupení. Nemuset už nikomu dokazovat naši hodnotu, vážit si sebe a díky tomu si vážit druhých a přijímat je... Přinášet toto vykoupení i jim. Být si nablízku – ať už v radosti nebo bolesti – a nejednou se úzkosti rozplývají... Nevíme, co bude, ale On to ví, jsme Jeho, jsme spolu – s Ním i jako společenství. Hledáme cesty, jak to dát nějak zažitelně najevo. Mám radost, že jsme v postní době zkusili být si více nablízku skrze společnou modlitbu za sebe navzájem. Moci o sobě více vědět, při každé mši si připomínat společné úmysly... Kolik stovek kilometrů jsme putovali v myšlence na druhé, kolik desítek hodin jsme se za sebe navzájem modlili... Ano, když to tolik v pandemii nejde, být spolu více fyzicky, o to více se snažíme být spolu propojeni duchovně – jak ve společenství s žijícími, tak i našimi zemřelými. Kéž tak Ježíš svým vzkříšením proměňuje na prvním místě naše srdce, naše vztahy, ať si dokážeme být nablízku. On, vzkříšený, umí prostupovat zavřenými dveřmi i hranicemi smrti, a tak nás dokáže spojovat i na dálku navzdory coronavirovým opatřením, nebo dokonce smrti. Když jsme s naším Vykupitelem, nerozloučí nás nic:

„Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!“ (Řím 8,31b–34)

Milí farníci, tuto velikou naději a radost ze vzkříšení – našeho vykoupení – přeji každému z vás. Nic nás neodloučí od Jeho lásky a nic nám nemůže zabránit být i sobě navzájem více nablízku.

Náš Vykupitel žije, aleluja!!!
Váš P. Daniel

„Po nekonečné noci vzejde jitřenka a zazáří Sláva Nejsvětější Trojedinosti.“

V ten čas Hospodin ozdobí tvou duši a obrátí ji svým Majestátem, aby vstoupila do jeho Království a Nebe. Potom ti připomene zázrak Vykoupení, protože uzříš jeho Slávu. Bůh zajistí nebeský pokrm hladovějícím a těm, kdo se ho bojí, aby se i oni mohli stát dědici, obklopeni věrností a neporušeností. Připomene ti div, protože rozeznáš jeho požehnání a budeš ho nosit na krku jako šperk. Skutky Boží Moudrosti, které jsou jako nekonečné moře a září silněji než tisíce sluncí, osvítil tvou duši, aby plody tvých rtů rostly a každé slovo bylo stravujícím ohněm očišťujícím tuto zemi. V ten Den a v tu Noc již neustaneš ve zpěvu hymnů pro Něj, který je „AMEN“, za jeho překypující dobrotu, trpělivost a snášenlivost, kterou k tobě měl na tvé dlouhé cestě pustinou. Ve svém obrácení nalezněš zázraky, divy a znamení. Odhalíš skutečnou slávu Boha, který září a přebývá ve tvém Vykoupení.

KK

MŮŽEME? POMŮŽEME!

Dobrovolnická nabídka pomoci stále trvá. Od distribuce roušek a dezinfekce jsme se přes nákupy a venčení dostali i k individuálním problémům, jako třeba reinstalace aplikace WhatsApp pro osamělou seniorku, pro niž to bylo jediné spojení s její rodinou v Londýně.

Víte-li o někom potřebném, můžete mi volat přímo na (775 121 344).

Mějme oči otevřené.

Stále platí nabídka farní výpomoci

Pokud potřebujete donést obědy, nakoupit, něco zajistit, můžete se obrátit na pana Grůzu (731 402 645), Štěpána Juránka (775 121 344) nebo zavolat do farní kanceláře (545 212 156), kde vám rádi pomohou.

Blahopřejeme

Náš milý varhaník, sbormistr, autor vokálních i instrumentálních kompozic, ředitel kůru zábrdovického kostela, pan **Zdeněk Hatina** oslaví 6. dubna 2021 významné životní jubileum.

Narodil se v roce 1941 v Brně, vyučil se elektromontérem silnoproudých rozvodných zařízení, maturoval na elektroprůmyslové škole.

Zdeněk Hatina byl jmenován ředitelem kůru kostela Nanebevzetí Panny Marie v brněnských Zábrdovicích 28. září 1962. Bylo mu 21 let.

Varhanní oddělení brněnské konzervatoře absolvoval ve třídě prof. Josefa Pukla v roce 1971 s vyznamenáním.

V roce 2007 u příležitosti 230. výročí ustanovení brněnské diecéze obdržel Zdeněk Hatina za svůj přínos na poli chrámové hudby z rukou biskupa Vojtěcha medaili svatých apoštolů Petra a Pavla.

Panu Zdeňku Hatinovi přejeme zdraví, radost z krásné hudby a Boží požehnání!

JN

Lekce vděčnosti – lekce každodennosti

Jak říká Exupéryho Malý princ: „Co je důležité, je očím neviditelné.“ Chci se s Vámi podělit o zkušenost jedné mé kamarádky z této corona doby.

Včera jsme spolu pracovaly na zahradě a povídaly si, jak se máme. Probraly jsme spánek, počasí, přibývající kila. Chvilí jsme mlčely. A pak jsem si vzpomněla, co mou kamarádku poslední léta trápilo: „A co maminka? Je to lepší?“

„Je,“ řekla radostně má spolupracovnice.

„Fakt. Jak to?“ říkám překvapeně. Zastavuji práci a věnuji jí plnou pozornost.

„Ani nevím, jak se to stalo. Ale užívám si její přítomnost. Jsem vděčná, že je,“ pokračuje pobaveně má společnice.

„Vždycky mi vadilo, že mě vůbec neposlouchá, že pořád mluví,“ pokračuje a dozametá se až ke mě.

„A teď v sobotu ráno vstanu, běžím čtyři kilometry k ní domů, dáme si snídani, já si pak dám vanu a užívám si to, že má stále o čem mluvit, že já můžu mlčet,“ chvíli se odmlčí a vidím, jak se tetelí při vzpomínce na vanu a pohodu u maminky.

„Víš, jsem vděčná, že jsem si to uvědomila... ještě :za života!“ směje se na plné kolo a točí se s koštětem.

„Když jsem u ní, jsem zase ta malá holčička, v bezpečí domova. A beru ji takovou, jaká je. A v této době se její vlastnosti báječně hodí!“

Sobě i vám všem přeji: „Kéž vidíme srdcem to, co je důležité!“

LG

Co nás čeká?

Na duben a květen jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář. Připojujeme i předpokládané prázdninové akce.

19. 3. 2021 – 26. 6. 2022 Rok rodiny
(více info www.rodiny.cz)

Duben

4. 4. neděle Zmrtvýchvstání Páně

Květen

8. 5. farní výlet

22. 5. Svatodušní vigilie

23. 5. slavnost Seslání Ducha svatého

27. 5. den vzájemných modliteb naší farnosti a bohoslovců

28. 5. Noc kostelů

Prázdninové akce

25. 7. - 31. 7. duchovní cvičení Velehrad

31. 7. - 8. 8. farní tábor

16. 8. - 21. 8. duchovní cvičení rodin Štítary

23. 8. - 29. 8. ministrantský tábor

Prožili jsme - Duchovní cvičení na Velehradě 2020

Jako každý rok nabízela naše farnost i letos letní duchovní vzpruhu v podobě exercicií vedených naším panem farářem a konaných na Velehradě.

Dvacátého šestého července navečer se nás tedy sešel poměrně hojný počet (který snad rok od roku narůstá) v jídelně na Stojanově, kde duchovní cvičení tradičně začínáme společnou večeří. Tato večeře je kromě závěrečného sobotního oběda jedinou událostí, na kterou se nevztahuje jinak celotýdenní silentium, mlčení, a proto mi přijde, že má vždy velmi zvláštní nádech naléhavosti sdělit si toho s ostatními co nejvíce a zároveň nedočkavého očekávání nadcházejícího týdne.

Pro ty, kteří se duchovních cvičení na Velehradě ještě nikdy neúčastnili, malé shrnutí toho, jak to zde chodí. Každé ráno začínáme společnou modlitbou žalmu a po snídani nás během dopoledne čekají dvě přednášky; po každé z nich je prostor hodinu až hodinu a půl na vlastní meditaci. Po obědové pauze nás ve stejném rytmu čekají další dvě přednášky. Naše odpolední meditace je zakončena společnou adorací v kapli (část adorace probíhá v tichu, část formou proseb a díků). Po večeři vždy společně slavíme mši svatou, po níž zakončíme den konferencí, kde je prostor na případné dotazy k přednáškám a kde na závěr dostáváme podněty k osobní večerní modlitbě.

Jak už jsem zmínila výše, celé exercicie probíhají v tichu. Zní to jako velká výzva, ale vlastně je to mnohem více pozvání k velkému osobnímu ztišení, usebrání se a možnosti zaslechnout Boha způsobem, jaký se nám v každodenním nabitém životě jen těžko může podařit. Přiznám se, že mi vždy trvá dva či tři dny, než se mi podaří utišit ten obrovský vnitřní hukot srdce a než jsem konečně schopná v tichosti naslouchat a vnímat Boží hlas. Když se to ale podaří, člověk se ocitne v úplně novém prostoru, odkud se mu pak jen těžko odchází pryč. I když tedy tento

týden nemáme možnost komunikovat s ostatními tak, jak jsme v běžném životě zvyklí, osobně si myslím, že bez silentia by byly exercicie opravdu o hodně ochuzeny. Proto, pokud jste na Velehradě ještě nebyli a třeba byste váhali jen kvůli tichu, určitě se nebojte a zkuste to, rozhodně to stojí za to :-)

Naprostu zásadní jsou na duchovních cvičeních samozřejmě přednášky. Máme to obrovské štěstí, že přednášky si pro nás připravuje náš pan farář. S jemu vlastní pílí, pečlivostí, přesnými formulacemi, rozsáhlými znalostmi a v neposlední řadě modlitbou se věnuje chystání těchto přednášek po celý rok a my jsme mu za to nesmírně vděční! Letošním tématem, které nás na Velehradě provázelo, byla Nejsvětější Trojice. Mnoho z nás se na téma těšilo celý rok a myslím, že naše očekávání byla dalece předčena. Nejvíce času bylo věnováno Bohu Otcí (skromným odhadem bych řekla tak 70 % přednášek), poté Duchu svatému a nakonec osobě Syna. Toto rozložení mi přišlo nesmírně obohacující, protože o Bohu Otcí se přece jen stále nemluví tolik, jak by mělo. Je těžké do několika málo slov shrnout, co všechno mě při přednáškách oslovilo. Jako naprostu stěžejní motiv, který se prolínal napříč všemi přednáškami, mi ale stále rezonuje Otcova láska k nám:

Detektiv v kostele

Prodlužujeme soutěžní otázku:

Kde najdeme v našem kostele vyobrazeného **sv. Josefa**?

Odpovědi vkládejte do krabičky vzadu v kostele nebo pište na e-mail redakce do 14. 3. Výherce opět čeká čokoláda :-)

Vzhledem k omezenému setkávání prosíme všechny výherce z minulých čísel, kteří ještě neměli možnost svoji sladkou odměnu převzít, aby si ji vyzvedli v sakristii.

zivot.redakce@gmail.com

Výherce opět čeká čokoláda :-)

Bůh nás miluje takové, jací jsme; miluje nás pro to, že jsme a jací jsme, a ne pro to, co děláme; Otec nás nemiluje, protože musí, ale protože chce, a konečně, Bůh nás nemůže milovat ani víc, ani míň – bez ohledu na to, co uděláme. Uvědomit si to a v srdci to skutečně přijmout se zdá být životně důležité pro každého z nás.

Pro pokojné rozjímání nad danými přednáškami je na Velehradě naštěstí k dispozici mnoho prostoru. Kdo dává přednost velkoleposti baziliky, může se jít modlit sem; komu vyhovuje trochu větší soukromí, může se uchýlit do tepla kaple na Stojanově nebo klidně do svého pokoje; kdo naopak s Bohem raději rozmlouvá venku v přírodě, má na Velehradě hned několik možností, kam vyrazit. Důležité je najít si to, co člověku vyhovuje, a toho se držet. Velehrad je místo bohaté duchovní historie, takže i když zrovna v létě láká mnoho poutníků a turistů, kteří nám to rozjímání občas neusnadňují :-), rozhodně je to místo, které nám má mnoho co dát.

Myslím, že budu mluvit za všechny, když napíšu, že letošní exercicie se opět skvěle vydařily. Já sama jsem z nich odjížděla opravdu velmi odpočatá (i když se program zdá být dost nabitý, na odpočinek je tu naštěstí času dost) a především opět o krůček blíže Bohu... Protože je právě otevřené přihlašování na duchovní cvičení 2021, ráda bych tak podpořila všechny, kteří třeba váhají, zda se přihlásit, aby to zkusili; jde o velmi dobře využitý čas, který se určitě vrátí.

Děkujeme tedy moc panu faráři a jeho nasazení a taky všem, kteří na nás během exercicií mysleli v modlitbě! Nezbyvá, než se těšit na další rok :-)

KO

Divný způsob vykoupení

Křesťané se dělí na ty, kteří žádné pochybnosti nikdy nemají, vše jim připadá zcela jasné, Bohem dané, správné – a na ty ostatní. Já se hlásím ke druhé skupině. Je dost věcí, které mi jasné nejsou, o nichž přemýšlím a prosím Svatého Ducha, aby mi je vysvětlil a pomohl pochopit. Rád vyznávám, že v řadě případů se tak už stalo a Pán zařídil, aby můj hloupý rozum buď trochu porozuměl, nebo aspoň získal nějaké tušení, že na moji otázku existuje hodnověrná, dobrá a přijatelná odpověď. Proto jsem po letech hluboce přesvědčený, že celé Boží dílo má svůj řád, smysl, cíl, a že i když na mnohé otázky nikdo z lidí nedokáže odpovědět, odpovědi přesto existují a v pravý čas při vhodné příležitosti nám všem budou předloženy. Doufám, že dá-li Bůh, pak na věčnosti, až budeme mít větší vhled do Božího smýšlení, lépe porozumíme a možná se už ani nebudeme ptát (srov. Jan 16, 23). Já se na tu chvíli dost těším. Například mě zajímá, jestli Kristovo utrpení na kříži mělo nějaký přímý smysl. Ano, vím, že to byla výkupná oběť. Že díky ní můžeme my všichni hříšní a vyhnaní synové (a dcery) Evy opět vstoupit do Boží přítomnosti a být s naším dobrým Otcem (i Synem a Svatým Duchem) v nebi, jestliže o to budeme stát a něco pro to uděláme. Ale proč zrovna takto musel vtělený Boží Syn trpět a zemřít? Každému, kdo

o Ježíšově předsmrtném utrpení přemýšlel a zajímal se o podrobnosti, je jasné, že míra jeho bolesti a souhrn trápení, jemuž byl podroben, jsou nepředstavitelné. Proč právě tímto způsobem musel sejít ze světa?

Když nechám stranou vysvětlení o sadistickém Otcovi radujícím se ze Synova utrpení, o nemilosrdném ultraspravedlivém Otcovi, který trvá na odčinění a zaplacení každé naší viny zástupným Synovým utrpením, a další podobné důvody, jež jsou neslučitelné s podstatou dobrého Boha, zůstává mi zatím jen jediný: Aby byl Bůh sám pro nás uvěřitelný. Je to v něčem podobné jako s důvěrou v čelné politiky. Sledujeme je, každý z jejich činů je podroben kritice, hledáme skrytý „pravý“ důvod jejich konání. Jaký prospěch z toho asi mají? Co tím pro sebe získají? Čím se nás zase snaží doběhnout? Po zkušenostech už nevěříme, že chtějí naše dobro, náš prospěch. Bůh je v podobném postavení. Nevěřící se mu. Slyšíme často: Jak by mohl dobrý a spravedlivý Bůh připustit války, smrt malých nevinných dětí, šťastný život bohatých lumpů, utrpení dobrých lidí, všechnu tu nespravedlnost světa?

Vypadá to, že by musel udělat něco hodně nezištného, z čeho zcela jistě sám nemůže mít vůbec

žádný prospěch, aby nám tím dokázal, že nás má rád a je ochoten pro nás cokoliv obětovat (srov. Řím 8, 32). Zde nastává paradox. Aby Bůh nějak odpověděl na otázku po smyslu utrpení, udělá sám něco nesmyslného a nepochopitelného. Poté, co sestoupí na zem, se nechá brutálně zabít.

Poměrně dobře lze vysvětlit a lidsky přijmout, že celé Ježíšovo pozemské působení mělo nějaký účel. Pracoval, učil, pomáhal, uzdravoval, sloužil. Ale zdůvodnit ukřižování je těžší. Myslím si, že bezprostředně a samo o sobě nikomu neprospělo, nepočítám-li zlé uspokojení velekněží a zákoníků. Vtělený Boží Syn se vydal do rukou lidí a podstoupil smrt na kříži, aby nám podal nezpochybnitelný důkaz o Božím vztahu k nám. A když už měl utrpení a smrt podstoupit, obětoval je za nás a stal se tak vykupitelem.

V době před a v průběhu oněch Velikonoc, při nichž Ježíš zemřel, nemohli Ježíšovi současníci v jeho předpověděném ukřižování najít žádný smysl. Našli ho až po Velikonocích. Vzkříšený Ježíš a seslaný Duch jim pomohli pochopit; věci do sebe začaly zapadat. Zpětně a s postupujícím poznáním se vše kolem Ježíšovy výkupné oběti zdá jasné. Ale až na člověka dolehne trápení, přijdou zase ty otázky: Proč se mi to muselo stát? Jaký má to mé soužení smysl? Odpověď zní: Některé věci a události se nedají pochopit a vysvětlit předem, ale až následně. Neměl bych být příliš nedočkavý při hledání smyslu událostí svých životních Velikonoc. Když ty těžké chvíle nastanou a nejde to jinak, tak je podle Ježíšova příkladu 1) přijmout a 2) obětovat. Jan Pavel II. se ve svém listu Salvifici doloris

<http://www.kebrle.cz/katdocs/SalvificiDoloris.htm> otázkou smyslu utrpení zabývá a v jednotlivých článcích uvádí velmi důležité poznatky. Zde nabízím vlastními slovy některé z nich:

- Člověk někdy potřebuje dlouhý čas, aby mohl přijmout Kristovu odpověď na otázku po smyslu utrpení (srov. SD 26).
- (Až) přijetím utrpení, následováním Krista a spojením se s jeho křížem se začíná člověku odhalovat spásný smysl utrpení, člověk nachází vnitřní mír a dokonce duchovní radost (srov. SD 26).
- Utrpení může mít tvůrčí povahu (srov. SD 24).
- Přijatým a obětovaným utrpením se můžeme připojit ke Kristově oběti a podílet se tak na vykoupění světa (srov. SD 26; 27).

JS

Střípky z Duchovních cvičení Velehrad 2020 Bůh je Láska, jdu s důvěrou

Myslím si, že obzvláště v těchto dnech je potřeba plnit se Láskou, která nekončí. Možná nás přemýšlení o tom, že Bůh je Láska, naplní pokojem v této době a zároveň posune blíže k pochopení velikonočního tajemství.

Když přemýšlíme nad Boží Láskou, často je více či méně spojena se strachem ze soudu (1Jn 4, 8). Pro někoho může být i strach tak velký, že tuto Lásku překrývá.

Bůh je ale absolutní Láska! Láska, která překračuje všechny naše zkušenosti.

Svatý Julián z Norwiche se zabýval naukou o Trojici a vypověděl: „Trojice naplnila mé srdce radostí! V nebi bude radost! Trojice je náš věrný přítel.“

Je důležité, abychom nedělali z Boha tři, ale vnímali jejich jednotu. Nepotřebujeme škatulkovat tři osoby. Ony se vzájemně pronikají, ony v sobě přebývají a jedna bez druhé nemůžou být.

Mohu se začít modlit ke třem osobám a jednotu pocítím. Modlit se k Otci se Synem, v Duchu. Svátý Augustin vnímal trojici jako Milující, Milovaný a Láska.

Čím my lidé odrážíme trojjednost? Některí říkají: PAMĚŤ, ROZUM a VŮLE. Vše působí zároveň a je propojeno.

Stejně tak je Boží Trojice propojena, jejich moc je sdílená. Není zde nadvláda jedné osoby nad druhou. Je zde „pouze“ DÁVÁNÍ, SDÍLENÍ a NEKONEČNÁ DŮVĚRA. Možná je to pro vás stejně jako pro mě nepochopitelně krásné.

Žít víru je způsob, jak spočinout v nejzazší lásce. Jsem ponořen/a do trojiční Lásky, která mě doprovází, vede (Sk 17, 28). Důvěřuju Jí? Na stupnici 0–100, kde je má důvěra?

Tato důvěra, radost z každé tvořivosti, směřování k pravdě, krásy kolem, neboli radost z projevů Boha, je o mém postoji. Uvědomuji si, že jsem v pořádku a svět kolem také, že Země

je bezpečné místo, které pro mě připravil Otec? Miluji vše, co pro mě učinil? (Mdr 11, 24–26)

Vše je zde pro mě. Já jsem Kristův/ Kristova a Kristus je Otce. Zase ta krásná propojenost a splynutí.

Mohu hledat Boží tvář ve všem (1Kor 3, 22–23). Vědomě si ho zpřítomňovat, i když On už tady je. Kéž se Ti daří zachycovat projevy Boží Lásky v běžném dni. Kéž se Ti daří nechat se zaplavit tou Láskou, která přišla a prošla Velikonocemi.

Z přednášek o. Jiřího Rouse upravila LG

SPORT

Chceš vědět, co se děje v okolí? Hledáš rady a inspiraci pro své začátky se sportem? Nebo jsi už ostřílený sportovec? Ať už si nechceš nechat utéct žádnou informaci, nebo se chceš vzájemně motivovat, přidej se do naší Facebookové skupiny

„Sportujeme v Židenicích“ a buď stále obraze.

Sportu Zdar
Štěpán Juránek

Očeho pohádka - Lenost je špatný kámoš

„Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí. On jim na to řekl: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete. Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.“ Potom jim pověděl toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl. Řekl vinaři: ‚Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku, a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?‘ On mu odpověděl: ‚Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.“

(Lukáš 13, 1–9)

Co myslíte, jakým vládcem byl Pilát? Podle čeho se to pozná, jaký je kdo král?

Co je to Siloe?

Co jsou Galilejci?

Co znamená obrátit se? Lehnout si na záda a převrátit se na břicho?

Proč lidé sázejí stromy? K čemu je ovocný strom, když má jen listí?

Jaké ovoce asi čeká Ježíš, že budeme přinášet my?

V jednom velkém městě se u takové menší řeky s divným názvem Svitava usadil pár ledňáčků. Ledňáčci nejsou nanuky z obchůdku u vás nebo z Kauflandu, ale krásní malí ptáčci, kteří se žíví přtavými rybičkami, váží asi 35 gramů, a měří 16 centimetrů. Na jaře se v hnízdě vylíhlo šest mláďat. Ani vám nebudu říkat, jak se jmenovala. Řeknu vám jen, jak se jmenoval nejmladší, protože tomu neříkali ledňáček, ale Leňáček. Byl totiž hrozně lenivý. Máma a táta nejdřív mláďata krmili, ale po měsíci už je učili létat a taky lovit. Ze začátku hlavně hmyz, ale brzy už i malé rybky. Jenom Leňáčkovi se do toho nechtělo. Málo létal, spíš jen někde seděl a občas sezobl nějakého brabence. Maminka ho napomínala: „Chováš se jako slepice. Jsi malý a slabý. Když budeš takhle pokračovat, sežere tě kočka.“ Ale víte, jak to je s lenochy – nic se jim nechce a nic si nenechají říct. Jednoho dne se podél řeky rozšířila zlá zpráva: „Objevil se tu jestřáb, lovec ptáků.“ Jestřáb je zabiják: rychlý, obratný, silný a smrtící. To bylo hrozné poselství hlavně pro kachny, potápky, ale i pro holuby a drobné ptáky. Máma ledňáčková říkala dětem: „Až jestřáb pozabíjí větší ptáky, budeme první na řadě, protože naše peří svítí do dálky; musíte hodně trénovat obratnost, jinak nebudete nikdy v bezpečí.“ A tak všichni trénovali střemhlavý let, prolétávání úzkými škvírami, prudké zatáčky ve vzduchu, vznášení na místě i let na zádech. Všichni kromě Leňáčka. Nepomáhalo napomínání ani dobrý příklad.

A pak jednoho dne se objevil jestřáb.

Bleskově záutočil na ledňáčky sedící na větvi staré vrby. Ale oni byli moc dobře vycvičení a rozletěli se, jako když střelí, každý na jinou stranu. Jestřáb si vybral jednoho a pronásledoval ho. Ale ten šups mezi husté větve. Naštvaný jestřáb zahlédl na zemi Leňáčka a obrátil se proti němu. Když to uviděli bráchové a

máma, věděli, že je zle. Tak vyletěli z úkrytů a udělali něco strašně nebezpečného: pustili se do jestřába. Přestože to je mistr letec, byli tak šikovní, že ho několikrát klovli a otravovali ho tak dlouho, až odletěl pryč. Malý Leňáček byl od té doby jako vyměněný. Začal se cvičit v létání, v lovu, v potápění, a protože trénoval od rána do večera, rychle sílil a zlepšoval se.

Za pár týdnů byl rychlejší a obratnější než jeho bráchové. Dokázal jako blesk vletět do skuliny malé jako myší díra. A pak jednoho dne přiletěl jestřáb znovu. Přiblížil se těsně podél břehu, nepozorovaně jako pravý lupič, a vrhnul se na Leňáčka. Ten ho uviděl v poslední chvíli, ale jak byl vycvičený, vznesl se kolmo vzhůru a jestřábovy pařáty ho minuly o dva centimetry. Jestřáb provedl obrat ve vzduchu a pronásledoval ho. Leňáček byl obratnější, jestřáb rychlejší a tak dlouho divoce kličkovali. Nakonec se Leňáček rozletěl rovně proti betonové hraně splavu. Jestřáb zrychlil za ním: „Mám tě.“ Ale to už byli u betonu. Leňáček provedl prudký úhyb, jestřáb to nestihl a prásk! Narazil do zdi a bylo po jestřábovi.

Pán Ježíš, nás zná a má nás moc rád a učí nás. Dělat něco špatného a nesnažit se o změnu je nebezpečné.

Podle našeho pana faráře LG

12 tipů jak více prožívat své vykoupení

1) Většinu našich myšlenek věnujeme minulosti anebo budoucnosti. Skutečný život je ale jen v přítomnosti. A právě jenom tady je Bůh s námi. Zastavme se. Co nejvíce žijme v přítomnosti. Vnímejme Boha, který je tady a teď. Učme se pozorováním těch, kteří nespěchají a žijí život naplno – děti, zvířata, stromy, květiny...

2) Odevzdejme to. Nemáme život ve svých rukou. Pokoj přichází s důvěrou. Nebraňme Bohu dělat zázraky tím, že se snažíme vše řídit sami.

3) Naslouchejme. Zastavit a zorientovat se nebo se zeptat na cestu není ztráta času nejen při expedici. Bez zastavení nezískáme nadhled, bez nadhledu nevidíme cíl a bez cíle se budeme jen bezcílně motat. Modlitba je takové zastavení.

4) Snažme se žít v tichu. Dejme Bohu šanci, aby nám u Písma nebo v tichu mohl dát prožít, jak jsme pro něj krásní a vzácní a jak moc nás miluje. Dejme Mu prostor, aby nám to mohl říkat co nejčastěji.

5) Nezoufejme. Nikdy nejsme sami. I s Ježíšem v Getsemanech byl anděl a posiloval ho. Důvěřujme Bohu, že nás nenechá padnout. Vytvářejme společenství, zajímejme se o blízké, podpírejte se navzájem.

6) Služme. Nikdy nejsme tak blízko Bohu, jako když sloužíme. Služba šíří lásku, nutí nás čerpat u Boha a zjemňuje tvrdost našeho srdce. Budme pokorní. Pokora odemyká lidská srdce a chrání před Zlem.

7) Požádejme o pomoc. Nehrajme si na Boha. Tak jako dítě, které nám opravdu důvěřuje, se na nás obrátí se svými myšlenkami a problémy, tak my se obracejme k Bohu. Nebojme se svěřit i blízkým, které nám Bůh posílá. I Ježíš si nechal podat vodu ze studny od Samaritánky.

8) Vytvářejme řád. Řád je od Boha, ďábel je nazýván „otcem chaosu“. Chodme v pravdě. Budme otevření a upřímní.

9) Zvedněme hlavu. Jsme milované Boží děti, naše hodnota je v Bohu, nikdo nás nemůže urazit ani nám tuto důstojnost vzít.

10) Budme milosrdní. My sami si nikdy nemůžeme spásu zasloužit, jen milosrdenstvím dojdeme milosrdenství.

11) Žijme život v jeho celistvosti. Bůh nám dal jak duchovní potřeby, tak duševní, tělesné a společenské. Vykoupení se týká všech těchto oblastí – pusťme si oblíbenou hudbu, naservírujme si dobré jídlo, dobře se vyspěme, zavolejme blízkým, zajdeme do přírody, obdivujme krásu umění či přírody.

12) Slavme. Když Židé prožívali sobotu, byla to pro ně ochutnávka nebe – tento den vyhradili Hospodinu a odpočinek, jídlo, pití, společenství s blízkými a naslouchání Bohu pro ně byl způsob zažívání ráje na zemi. Na ten den připravovali svůj dům, speciální jídlo i své nitro – byl to čas, kdy reálně zakoušeli Boží přítomnost a blízkost.

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA: FRANTIŠEK LÍZNA

František Lízna

(*11.7.1941 Jevíčko † 4.3.2021 Olomouc)

Když se Františka Lízny zeptáte, od jaké chvíle svého života se cítí být antikomunistou, nejprve řekne, že od svých dvanácti let, kdy probíhal proces s Rudolfem Slánským a jeho otec poslouchal jeho průběh v rozhlase, ale postupně se dostane k tomu, že byl „antikomunistou už snad v lůně své matky“. Nebyl to však protest proti režimu pouze na politické úrovni, František ho cítil spíše na té náboženské.

BRZKÝ KŘEST

František Lízna se narodil velmi brzy po svém bratrovi, jeho rodiče dokonce chvíli přemýšleli o předčasném ukončení těhotenství. Ale i v tomto vidí pamětník zásah od Boha, který se rozhodl, že mu na světě přidělí důležitý úkol – stát se řeholníkem a jako správného jezuitu ho podrobí řadě těžkých zkoušek. Pamětníkovu životní cestu ve víře určil netradičně brzký křest – v malém kostelíku naproti bytu Líznových byl pokřtěn už devátý den po narození. Později se po jednom z řady pobytů ve vězení zastavil v rodném Jevíčku právě v tomto kostele, aby poděkoval, a tehdy si všiml zajímavé souhry náhod: „Nad křtelnicí nebyl Ježíš, ale svatý Jan Nepomucký. Myslím, že právě on mi u Boha vyprosil povolání do Tovařystva Ježíšova.“ Od té chvíle při každém setkání se sochou svatého Jana Nepomuckého děkuje za směr svého života, ať už při cestách po České republice, anebo při tisících kilometrech pěších poutí, například do Santiaga de Compostela. František sám sebe popisuje (minimálně v útlém dětství) jako „darebáka“, ale z jeho vyprávění číší spíše odvážná touha vyhranit se proti nevyhovujícímu systému. „Nebyl jsem v Pionýru, prostě to nepřipadalo v úvahu. Míval jsem dvojky a trojky z chování, odmítal jsem totiž zdravit ‚čest práci‘. K maturitě jsem pak nešel ve svazácké košili, ale v civilním oblečení, i když jsem tím riskoval,

vypráví o sobě pamětník.

Antikomunismus jistě částečně zdědil po svém otci, který kvůli odmítnutí přihlášky do komunistické strany a častým debatám s kněžími skončil po roce 1948 na nucených pracích v Oslavanech. Důsledky pocítila celá rodina – zabavili jim auto a museli se přestěhovat z Jevíčka do Velké Roudky, kde jim byla přidělena takzvaná vila Sibiř. Ta především za zimních měsíců plně dostávala svému jménu.

Po dvou letech na nucených pracích byl tatínek propuštěn a život se vrátil do původních kolejí. Pravidelně chodili na nedělní mše do Borotína k páteru Šulcovi a v náboženských debatách pokračovali nad kávou ve vile Sibiř. Později se Líznovi přestěhovali do Velkých Opatovic, odkud František nadále dojížděl do jedenáctiletky v Jevíčku. Po maturitě si ho zavolal ředitel Dostál: „Já jsem chtěl jít na práva, chtěl jsem obhajovat lidi, měl jsem velkou úctu především k politickým vězňům. Ale ředitel teatrálně roztrhal mou přihlášku a řekl mi, že se budu hlásit na učňovskou školu.“

ZAČÁTEK KARIÉRY KRIMINÁLNÍKA

Jak řekl ředitel, tak se také stalo a František se po maturitě začal učit v Moravské Třebové na tiskaře. Nevydržel však dlouho, po roce ho vyhodili. „Tehdy totiž bratr dostal pistoli ráže 9 milimetrů a nešťastnou náhodou mi prostřelil nohu. Snažili jsme se důvod zranění ututlat, ale nakonec se bratr musel

jít udat na policii.“ František prodělal dvě náročné operace a dlouhou rekonvalescenci, a když se po jedenácti měsících vrátil do tiskárny Grafie, byl už vyloučen.

„Později jsem se zamiloval do jedné dívky a chtěl jsem ji na prvního máje políbit. Když jsem k nim ale přišel, všichni plakali. Ptal jsem se, co se stalo, a řekla mi, že jejího otce zavřeli jako kulaka. Tak strašně mě to rozčílilo, že jsem cestou domů strhnul rudou

vlajku na náměstí a v polích ji rozcupoval na cáry. O den později přijela policie a zatkla mě. Otec se mě zděšeně ptal, jestli jsem to skutečně udělal, a já řekl ano.“ V květnu 1960 byl odsouzen na sedm měsíců v dolech na Jáchymovsku. „Byl to začátek mé kariéry kriminálního,“ vzpomíná dnes František Lízna. „V Opatovicích mě tak i nazývají. Říkají, že jsem dělal špatné věci, a dnes za to mám vyznamenání. Ale vůbec neviděli a nevidí přesah, který to mělo. Měl jsem prostě nutkání bojovat proti systému.“

Po propuštění z vězení šel mezi lety 1962–1964 na vojnu, kde se za neuposlechnutí rozkazu opět dostal do problémů, takže zbytek vojny strávil pasením prasat a ovcí.

OBJEVILI MĚ, PROTOŽE JSEM CHRÁPAL

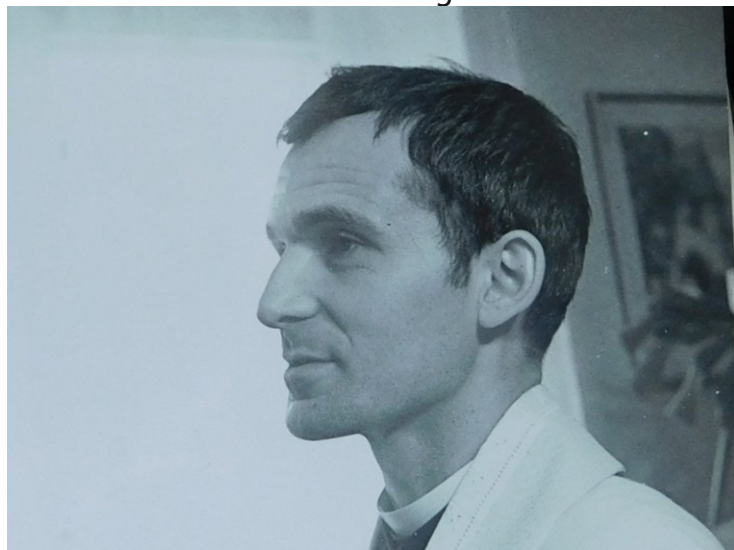
Po vojně se Františku Líznovi nedařilo najít práci, nakonec tedy přijal jedinou možnost – velmi tvrdou dřinu v cukrovaru v Uherském Hradišti. Neměl však pouze pracovní pohnutky – viděl totiž, jak celníci zapečetují vagony naložené pytli s cukrem, který byl určen pro export. „To byla moje šance. Řekl jsem si, že tu práci musím zvládnout, dokud nebudu mít šanci se do vagonu nějak dostat a odjet za hranice.“ Po dvou týdnech v cukrovaru se mu podařilo zrealizovat plán na útěk a vlezl do vlaku větracím okénkem. „Dojeli jsme na rakouské hranice, kde se vlak zastavil. O půlnoci mě našli mezi stokilovými pytli. Dodnes nevím, čím to bylo. Možná mě vyčuchal pes, možná jsem usnul a chrápal...“

Byl odsouzen na rok vězení na Pankráci. Po propuštění pracoval v lupkových dolech a s nesmírným nadšením dodnes popisuje krásu skalních stěn a nerostných žil. O přechod státní hranice se pak pokusil ještě jednou, tentokrát pěšky přes obec Hora Svatého Šebestiána. „Říkal jsem si, že když mě ráno neprobudí budík, bude to znamení od Boha, abych utekl. Neprobudil mě, tak jsem šel.“ Skutečně se mu podařilo přejít hranici a dostat se do Německa, ale byl polapen místními policisty a umístěn do vězení v Brně-Bohunicích, odkud byl však překvapivě propuštěn po měsíci a bez trestu. Roku 1968 nastoupil jako pomocný ošetřovatel tělesně a mentálně postižených na Velehradě a jeho život dostal úplně jiný směr.

VSTUP K TOVARYŠSTVU JEŽÍŠOVU

Právě na Velehradě ho poprvé napadlo vstoupit do řádu Tovaryšstva Ježíšova, tedy k jezuitům. „Za normálních politických okolností by mě nikdy nepřijali, protože jezuité byli vždy elitním řádem. Nejsem na to dostatečně inteligentní, však o tom vypovídají moje studijní výsledky, z maturity z češtiny jsem měl čtyřku.“ Pamětník byl nicméně přijat a nastoupil do teologického studia v Litoměřicích, resp. jak ho sám označuje, do „pětiletého kurzu pro kvalifikované ministranty a kostelníky“.

Studium teologie ani církevní řády nebyly komunistickému režimu po chuti. Roku 1950 byly dokonce všechny formálně zakázány a při tzv. akci K jim byl zabaven veškerý majetek a jejich představení byli uvězněni. Po roce 1965 však byla většina z nich propuštěna a církev tedy prožívala jakési znovuzrození. Studium teologie ovšem rozhodně

nebylo prosto politických tlaků, což se nejvíce ukázalo na začátku normalizace. „Na fakultě nás navštěvovala StB, vyzvídali naše názory na okupaci Československa. Řekl jsem jim, že mám rád Sovětský svaz, vždyť i já odtud částečně přes matčinu linii pocházím, ale že politiku SSSR odsuzuji.“ Domníval se, že ho po těchto slovech ze studia vyhodí, ale nestalo se tak, a František dokončil roku 1974 kněžské vzdělání. Po vysvěcení však nedostal státní souhlas, neměl tedy formálně právo vykonávat duchovní činnost. Toto rozhodnutí mu s jeho náturou nemohlo v aktivitě zabránit.

Ve vzpomínkách se vrací k řediteli jedenáctiletky, který ho odmítl poslat na práva: „Kdyby byl rozumnější, tak by mi přihlášku schválil. Studoval bych právnickou fakultu a dnes bych byl tak třikrát rozvedený a zkorumpovaný. Když roztrhal přihlášku, tak mi ukázal cestu ke kněžství.“

CESTA K DISENTU A OPAKOVANÉ UVĚZNĚNÍ

Jako přesvědčený antikomunista podepsal i Chartu 77 a aktivně se podílel na šíření samizdatu. Na setkávání s disidenty vzpomíná jako na obohacující zkušenost, ostatně stejně jako na své opakované pobyty ve vězení. „Naštěstí jsem měl možnost poznat komunistické lágry, které mě naučily žít podle pravdy,“ dodává. Vzhledem k tomu, že nemohl vykonávat kněžské povolání, živil se prací v různých zdravotních a sociálních zařízeních, kde skladoval samizdaty a zakázanou literaturu. A právě na sádrovnu olomoucké nemocnice si pro něj přišla StB. „Byl jsem tak v šoku, že jsem jim na větu ‚zatýkáme vás‘ odpověděl ‚děkuji‘,“ vypráví o tehdejší zatčení, jako by to byla anekdota. Po tříměsíční vazbě v Ostravě už ho v Olomouci nepřijali zpět, a tak přesídlil do Prahy, kde mohl dělat sanitáře. I tady se

historie zopakovala a byl zatčen. Později si jen vyčítal, že když ho StB odváděla, nevykřikl: „Ó, ta šťastná chvíle, kdy můžu nést pouta pro Ježíše Krista.“

Za šíření samizdatu byl na počátku 80. let odsouzen k výkonu trestu 27 měsíců odnětí svobody ve věznici Plzeň-Bory. „Byl jsem umístěn do uzavřeného podzemního oddělení. Po každé pracovní směně jsme se museli vysvléknout a následně nám kontrolovali všechny tělní otvory, jestli něco nepašujeme. Nutili nás dělat dřepy, jestli něco nevypadne. Bylo to nesmírně ponižující.“ Mezi vězni byly nejobávanější pracovní aktivitou tzv. šatony, tedy broušení bižuterie. I František Lízna se toho obával a jeho nejhorší představy se naplnily. S odstupem času vzpomíná, jak vězení na Borech „prožíval v tom nejhorším možném provedení“.

I přes vězeňské útrapy a týrání ze strany dozorců se pamětník snažil neustále myslet na Boha. Vykonával ve vězení mše svaté. „Na přijímači nám dali nějakých

dvacet korun, že si můžeme něco koupit. Tak jsem si říkal, že si koupím alespoň čaj, protože kávu tam vůbec neměli. Když jsem přišel k okénku, uviděl jsem maces – pravý židovský chléb. Ten jsem potřeboval k výkonu mší, tak jsem všechny peníze utratil za něj. To, že ho tam prodávali, byla buď aktivita nějakého hodného dozorce anebo přímluva andělů, kdo ví.“ A tak kromě macesů na cele vyráběl z rozinek, které mu blízcí posílali v balíčcích, obdobu vína, aby byly mše svaté kompletní. „Když jsem pak vězení opouštěl, dozorcí mi říkali, že ještě že už jdu, protože se jim na celách všichni modlí,“ od srdce se dnes směje tehdejší trpkým chvilím.

Nebyl to však poslední pobyt ve vězení, pamětník byl neustále pod dohledem StB. „Dokonce s sebou v autě vozili židle, aby vždycky, když na mě čekali, mohli sedět pohodlně,“ vysmívá se pamětník tehdejší praktikám. Za šíření samizdatu a letáků ho znovu odsoudili roku 1988 na čtyři měsíce vězení. „Udělali ze mě super rafinovaného antikomunistu, co jim škodí. Přitom já jsem neškodil, já jsem dělal jen úplně primitivní věci. Ale práce pro Chartu byla moje poslání,“ dodává ke svému odsouzení.

Po propuštění pracoval v ústavu pro tělesně postižené v Černé Hoře (okres Blansko). Nejen že byla práce nesmírně namáhavá, ale byl navíc umístěn na ženské oddělení. „Říkal jsem jim: ‚To nemyslíte vážně, vždyť jsem kněz.‘ Ale řeholní sestry, co tam pracovaly, mě přesvědčily, abych zůstal. Po revoluci, když jsem se stal knězem v jednom brněnském kostele, jsem často na Černou Horu vzpomínal a litoval, že jsem odtamtud odešel. To byla skutečná práce,“ vypráví pamětník.

Zatčen byl ještě jednou, těsně před revolucí, po setkání disidentů v čele s Václavem Havlem. Tomu tehdy StB přislíbila možnost propuštění a Havel si vyprosil konzultaci se třemi dalšími zatčenými, z nichž jedním byl právě František Lízna. „Jeden mu řekl: ‚Vašku, udělej to, nemá cenu, abys tady seděl.‘ Další mu oponoval, ať to nepodepisuje. Já jsem to musel rozřešit. Řekl jsem mu tehdy: ‚Nemám odvahu ti říct tak, nebo tak, sedíš už dlouho. Ale, Václave, víš co, nedělej to. Tebe prostě musí pustit. Když to podepíšeš a zažádáš o milost, bude to, jako kdybys něco provedl.‘ Václav Havel tehdy žádost o lákavou nabídku propuštění nepodepsal. „Víte, vždy jsem měl na mysli, abych nepodlehł žádnému amorálnímu návrhu,“ dokončuje vyprávění svého života pamětník.